

Hồi Thứ Nhất

GIỌT LỆ KIẾP HỒNG NHAN

Đàn quạ bay về tổ, gọi đàn giữa không, âm vang những tiếng kêu buồn. Gió chiều thoảng gợn, lay động những chiếc lá vàng, như đàn bướm lượn lác đác rơi.

Ánh thái dương vừa khuất dưới đồi cây. Trên nẻo đường đất vắng, bỗng xuất hiện một kỵ mã đang phi nhanh. Chàng trung niên với vẻ mặt lo lắng, mình ướt đầm mồ hôi, chứng tỏ chàng đã vất vả nhiều trên đường thiên lý.

Con hồng mã sai bốn vó đến một ngã ba đường thì rẽ vào đường núi rồi đột nhiên đứng lại trước một khe cốc vắng lặng. Chàng kỵ mã gò cương lại, ngược mắt nhìn rồi miệng lẩm bẩm:

– Ủa! Đúng là nhà của đại ca ta nhưng sao tẻ lạnh thế này?

Bên chân núi núp dưới tàn cây, một ngôi nhà cửa ngõ đều im lìm như nhà hoang không một bóng người.

Chàng từ từ xuống ngựa, đưa mắt nhìn lên gác rồi tung người nhảy vào cửa sổ.

Rơi mình vào trong, trước hết chàng thấy trên chiếc bàn gỗ đặt bên cửa sổ, một tấm giấy viết chưa ráo mực, trông kỹ thì đây là một bài thơ đề rằng:

*Thành tây dương liễu ngô xuân nhu
Sầu ly biệt
Mắt đầm lệ
Như kẻ đa tình
Một mình dạo thuyền trên sông vắng
Di tích lịch sử đất Chu Kiêu
Miền Bích dã
Sông nước vẫn lững lờ
Mà người ấy giờ đâu
Chuỗi ngày xuân đã qua
Thiếp sống cảnh cô đơn lẻ bóng
Nhưng bao kỷ niệm êm đêm
Mãi mãi không phai nhòa.*

Bài thơ mượn điển ý lúc Tần Hoàng du ngoạn đất Giang thành tử, lời thơ đượm nhiều vẻ u hoài, sầu buồn của lòng người cô phụ sống cảnh phòng đơn chiếc bóng.

Đọc xong bài thơ trung niên kỵ sỹ buột tiếng thở dài:

– Không ngờ từ khí hái thuốc ở Trường bạch sơn về, tánh tình nghĩa huynh ta lại biến đổi khiến chị ấy phải sầu buồn như vậy.

Chàng định cất bước xuống gác thì nghe có tiếng trẻ con thốt ra:

– Mẹ, Hứa thúc thúc đã đến!

Một cậu bé tuổi trạc mười ba vừa gọi vừa nhảy vào lòng ôm chầm lấy chàng trung niên.

Tiếp theo đó một người đàn bà trung niên kiều diễm song nét mặt ưu tư, từ từ bước lên thang:

– Đại tẩu vẫn khỏe mạnh?

Thiếu phụ buông tiếng thở dài hỏi:

– Vẫn thường. Chú phi ngựa đến đây vội vã như thế ắt có việc chi xảy ra?

Chàng trung niên nghe hỏi, đôi mày nhíu lại, ra vẻ bức tức, định nói nhưng vừa trông thấy cậu bé, nên giả vờ bình thản nói:

– Đại ca đâu? Thuốc Long hổ cứu hoàn đơn đã ra lò chưa?

Thiếu phụ đáp giọng buồn buồn:

– Từ khí hái thuốc ở Trường bạch sơn về, tánh tình anh ấy thay đổi hẳn, cả ngày cứ giam mình trong hang đá chẳng hiểu làm gì.

– Để em đi xem thử anh ấy làm gì cho biết!

– Thôi đừng đi. Chắc anh ấy đang luyện một môn thần công gì đó. Đã bế quan hơn một năm nay rồi.

– Như thế lời đồn trong giang hồ quả có thật?

Thiếu phụ kinh ngạc:

– Giang hồ đã đồn đại những gì?

– Họ đồn rằng Phong lưu nhu hiệp Lữ Tử Thu đến Trường bạch sơn tìm được một cây thiên niên Hà thủ ô cùng một cuốn đan thư, gần đây đã ẩn dật nơi hang núi khổ luyện thần công và Long hổ cứu hoàn đơn, một khi thần công với thuốc đồng thành, sẽ khai môn lập phái, tranh hùng với võ lâm. Có đúng vậy không chị?

– Đúng đấy không phải lời đồn mà là sự thật!

Trung niên kỳ sỹ thất kinh:

– Như vậy thì đêm nay chắc có họa đến nơi rồi!

Giọng cười thiểu não thiếu phụ nói:

– Đối với trần thế chị không còn lưu luyến gì nữa. Có chết đi cũng chẳng tiếc gì!

– Em không hiểu tại sao tính tình đại ca lại biến đổi đến thế. Lúc trước người

cùng đại tẩu sánh vai trên giang hồ, ai mà chẳng ngưỡng mộ. Ngờ đâu đến lúc có tuổi lại bỗng hứng khởi đến mộng nghiệp bá, ngay cả vợ con cũng không màng đến.

– Thôi! Chớ khêu lại việc đã qua!

Vừa nói thiếu phụ vừa đứng dậy sửa lại mái tóc rối!

– Chắc dọc đường chú đã đói, để chị đi rửa soạn cơm nước cho chú ăn.

Trung niên kỳ sỹ vội đứng dậy cản:

– Đệ chưa đói, dọc đường đi đệ cũng đã dùng lương khô. Thế cuộc tối nay chúng ta phải lo chuẩn bị trước mới được.

Thiếu phụ vẫn thản nhiên:

– Thật chú này! Sao càng ngày càng nhát gan thế? Tuy đại ca chú đang bế quan, nhưng ngu tẩu này kể số gì bọn chúng!

– Đại tẩu, chị nhầm rồi. Tưởng Thiết kiên khách Hứa Tiểu Thiên này từ khi lẫn lóc trên giang hồ đến giờ chưa từng sợ qua người nào. Nhưng tình thế đêm nay lại khác, em chưa nói rõ cho chị nghe kia mà.

Ngưng giây lát, Trung niên kỳ sỹ trầm giọng tiếp:

– Gần đây tiểu đệ nghe được tin Ngọc Tiêu Tiên Tử nơi Ma âm cốc, Hạc Linh Vũ Sĩ nơi Tà vân phong cùng Hà giang Thiết kỳ Ngân Đường Hoàng, Lư sơn Kim Kiếm Thư Sinh đều đã xuất hiện giang hồ, định tối nay đến đây để cướp đan thư cùng đan dược vừa luyện thành. Vì vậy tiểu đệ mới đêm ngày phi ngựa đến đây để báo tin cho đại ca cùng đại tẩu biết.

Thiếu phụ chính là vợ của Phong lưu nhu hiệp Lữ Tử Thu tên gọi Dương Dung Thường. Hai mươi năm nay trên giang hồ, vợ chồng vẫn kề vai bên nhau như hình với bóng nên được tặng cho danh hiệu Trọc thế tiên lữ (cặp tiên trong thời loạn). Mấy năm nay vợ chồng đã về ẩn cư nơi Phỉ thúy cốc nên không màng đến sự đời.

Nay nghe nói những nhân vật lợi hại trong Tam cốc, Nhị trang, Nhứt bảo định đồng một lượt đến viếng đêm nay, nàng liền hiểu ngay công việc không phải tầm thường.

– Nếu quả như vậy, ngu tẩu cũng chỉ đành tùy theo ý trời.

– Ý của đệ là xin đại tẩu cùng Cừu diệt tạm thời lánh mặt, mọi sự xin để tiểu đệ ứng phó.

Dương Dung Thường mỉm cười thâm đạm nói:

– Tuy gần đây tính tình anh ấy thay đổi nhưng đã là chồng vợ với nhau, lại đương lúc anh ấy tọa quan thì chị không đành bỏ đi lánh nạn.

Thiết kiên khách vội nói:

– Đại tẩu cố chấp làm gì. Tiểu đệ trước kia đã mang ơn cứu tử của đại ca,

đêm nay liều mạng cứu người là việc chính đáng. Sau này đại tẩu nuôi dạy cháu Cừ Cốc cũng là một trách nhiệm trọng đại, sao lại phải hy sinh vô lối.

– Ha ha Lữ Tử Thu có người bạn tận nghĩa chẳng lẽ không có người vợ tận tình hay sao, thôi chú đừng nói lời thôi, chúng ta cứ đợi bọn chúng đến xem ai chết về tay ai.

– Vậy phải sắp đặt cho Cừ diệt có một nơi ổn định trước đã.

Nghe nói thế cậu bé tên gọi Cừ Cốc vội rút trong người ra một thanh đoản kiếm sáng quắc, đến bên Thiết kiên khách nói:

– Hứa thúc thúc, có phải hôm nay có kẻ nghịch đến chẳng? Để xem cháu dùng Hà Lạc Thất Kiếm giết chúng! hừ!

Thiết kiên khách kinh ngạc:

– Cháu đã học được Hà Lạc Thất Kiếm?

Dương Dung Thường xen lời:

– Mấy thức kiếm ấy đối với người tầm thường thì còn có chỗ dùng chứ đối với những nhân vật tối nay thì đâu có nghĩã lý gì?

Nói dứt, nàng bước vào phòng, giây lát quay ra trao cho Cừ Cốc một bao vải cùng một phong thư dặn:

– Sự việc hôm nay chắc nguy hiểm, mẹ cùng chú Hứa ở lại quyết liều thân để trọn tình nghĩa với cha con đang ở trong cốc. Còn con khi nào thấy tình thế bất lợi, đem ngay thư này đến thẳng Hằng Sơn tìm gặp Hồ Thương Kiếm Khách Hàn Kỳ. Người này là bạn tốt của cha con và cũng là nhạc phụ tương lai của con, người này sẽ thay cha mẹ mà săn sóc cho con.

Cừ Cốc vùng vằng đáp:

– Không con không đi, con sẽ giúp mẹ đánh bọn người xấu ấy!

Dương Dung Thường vò đầu con ôn tồn nói:

– Mẹ không bảo con đi bây giờ, chỉ dặn con phòng lúc nguy biến kia, nếu con cãi lời mẹ là bất hiếu đấy. Nói đến đây nàng cảm động đến nước mắt tuôn trào.

Cừ Cốc là con một của vợ chồng Lữ Tử Thu, lâu nay cậu chưa bao giờ thấy mẹ khóc. Thấy vậy cậu tưởng mẹ giận nên tỏ vẻ nói:

– Mẹ! Con bất hiếu đã làm cho mẹ phải buồn, con xin nghe theo lời dặn.

– Vậy mới là con ngoan của mẹ!

Thiết kiên khách thấy thế an ủi:

– Đại tẩu chớ bi quan, trước kia lúc đại ca cùng đại tẩu hành đạo giang hồ, đâu đâu ai mà chẳng biết, chẳng lẽ đêm nay lại thất thủ về tay bọn chúng sao?

– Ngu tẩu lâu nay đã chán ngán sự đời, xa lìa vu khí không biết giờ còn sử

dụng Hà hồng kiếm được linh hoạt như trước nữa chẳng.

Vừa nói vừa đưa tay lấy thanh kiếm mang trên vách xuống.

Bỗng một tiếng thét thê thảm từ trong cốc vang ra, Thiết Kiên khách nói lớn:

– Không xong, chúng đến rồi.

Chàng vội tung mình nhảy ra cửa sổ rồi phi nhanh.

Dương Dung Thường cũng nắm lấy tay Cừu Cốc, nhanh người chạy theo.

Độ hơn mấy mươi trượng, Thiết Kiên khách đứng dừng lại, chợt thấy hai thi thể đang nằm sóng sượt dưới đất, thất kinh nói:

– Họ là người của Hà Giang Đường Gia Bảo, sao lại chết nơi đây?

Dương Dung Thường đến bên hai xác chết nhìn kỹ, thấy trước ngực của mỗi người đều có năm dấu hoa mai đâm vào, máu vẫn còn rịn chảy, chứng tỏ vừa bị ám hại. Nàng buột miệng nói:

Họ bị thương về Mai hoa huyết ẩn thủ. Chúng ta không hề có người bạn nào sử dụng môn ám thủ này.

Thiết Kiên khách như nghĩ ra điều gì vội nói:

– Bất luận họ là thù hay bạn, chúng ta cũng phải vào gấp nơi đại ca tọa quan xem sao!

Ba người vội vã phi nhanh vào cốc nội, bấy giờ trời đã tối đen, vầng trăng sáng từ từ lộ dạng.

Tiếng dế kêu rí rích tạo thêm cảnh âm u tịch mịch của núi rừng.

Vừa vào đến miệng cốc, bỗng nghe một giọng ai oán bi thương khe khẽ phát ra:

– Lúc tương kiến thời gian nan biệt nan giả, Đông phong vô lực bách hoa tàn, Xuân tầm đào tử tư phương tận.. Than ôi! Lữ Tử Thu chàng không thể cho thiếp nhìn mặt một lần chót nữa sao?

Dương Dung Thường nghe tiếng vội dừng bước nhìn vào, thấy lờ mờ bóng một người đàn bà tóc xõa gương mặt tiều tụy, đang cúi đầu mặt day vào vách đá. Giữa đêm trường tịch mịch, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người như thế, khiến ai không khỏi rùng mình.

Cừu Cốc vốn tính trẻ nít, thấy thế liền buột miệng kêu lớn:

– Nữ quỷ..

Biết có người đến, người đàn bà liền quay đầu lại thấy bọn Dương Dung Thường ba người. Bà liền tung mình nhẹ như điện xẹt lướt ra ngoài cốc.

Thiết Kiên Khách vội đưa tay chặn lại hỏi lớn:

– Xin quý hữu cho biết đến đây có ý gì?

Người đàn bà lạnh lùng cười nói:

- Các hạ có phải là người mà giang hồ gọi là Thiết Kiên Khách không?
- Chính tại hạ!

– Lữ Tử Thu có được người bạn như các hạ, tưởng có chết cũng mỉm cười nơi chín suối.

Thiết Kiên Khách sôi giận:

- Lời nói ấy có ý gì?

Người đàn bà buông tiếng cười quái di, đoạn nói:

– Cường địch sắp đến, nguy cơ khó lường. Lữ Tử Thu sợ đêm nay khó thoát khỏi. Các hạ cùng chàng nghĩ đồng sinh tử, nên liều chết để tỏ lòng tri kỷ với nhau. Còn ta, ta chưa đủ lý do để hy sinh, nhưng ta hứa một lời là sau nay sẽ vì các người mà báo lại mối thù này.

Dương Dung Thường bỗng hỏi:

- Chị có phải là Mai Linh Nữ Ương thần Liễu Nhược Mi chẳng?

Nữ Ương thần cười khanh khách nói:

– Không dè người còn nhận ra ta như vậy. Lát nữa ta sẽ giúp người dọn dẹp thây xác cho.

Dương Dung Thường cười nhạt:

– Thật ra tôi không biết chị. Chỉ căn cứ vào Mai hoa huyết ẩn thủ mà đoán đấy thôi.

Nữ Ương thần như không thể chần chừ được nữa nói:

- Các người ấy đã đến nơi, vậy lo canh giữ lấy.

Lời nói dứt, thân hình bà cũng biết mất trong đêm tối.

Dương Dung Thường nhìn theo bóng đen khuất dạng, buông tiếng thở dài.

Thiết Kiên Khách ngạc nhiên nói:

– Bà ta được giang hồ gán cho danh hiệu là Nữ sát tinh, vậy mà sao đêm nay lời lẽ lại dễ nghe đến thế?

Nàng với chúng ta là bạn chứ không phải là thù. Theo tôi đoán không lầm thì mục đích của bà ta đến đây cũng chẳng khác gì chúng ta.

Thiết Kiên Khách lắc đầu nói:

- Việc này em thật không hiểu.
- Đại ca chú ngoại hiệu là Phong lưu nhu hiệp chú không nhớ sao?
- À! Thôi em hiểu rồi. Như vậy bà ta với đại ca chắc có giao tình thân mật thì phải?

Dương Dung Thường nhú mày rồi như phát giác ra điều gì, ngược đầu lên vách đá nói lớn:

– Quý vị cao nhân đã viếng thăm bửu cốc, sao còn ẩn núp làm chi, xin ra đây gặp mặt.

Lời nói chưa dứt, đã nghe một tràng cười quái gở, rồi hai người từ trên cao nhẹ nhàng bay xuống, một người thân hình cao lớn, sắc mặt đỏ hồng, nơi lưng cắm một cây thiết kỳ. Còn người kia thì mặc đồ đạo sĩ, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.

Thiết Kiên Khách vừa nhìn thấy đã biết ngay hai người ấy là cao thủ giang hồ, Thiết kỳ ngân tinh Đường Hoàng và Hạc Linh Vũ Sĩ Vân Tiêu, chàng bước lên hai bước cũng tay nói:

– Nhị vị đại giá đến Phỉ thúy cốc chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Thiết kỳ ngân tinh hừ một tiếng hỏi:

– Sao không thấy mặt Lữ Tử Thu?

– Đại ca tôi không có nhà, nhị vị có điều gì xin cứ nói cho tại hạ biết, sau sẽ trình lại.

Hạc Linh Vũ Sĩ lạnh lùng:

– Thiết Kiên Khách trên giang hồ cũng có tiếng tăm đôi chút, song không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

Thiết Kiên Khách cất tiếng cười to đáp:

– Hứa mỗ tuy bất tài song cũng đường đường một trang hán tử, có đâu như bọn phỉ đồ chỉ dùng sức mạnh đến cướp của thiên hạ.

Thiết kỳ ngân tinh mặt biến sắc hỏi gần

– Người bảo sao?

– Ý của nhị vị, Hứa mỗ đã biết trước rồi. Có phải muốn đến cướp lấy Đan thư cùng Long hổ cửu hoàn đơn của Lữ đại ca chăng? Nói thật cho nhị vị rõ, người đã bế quan có một năm nay, nếu nhị vị không sợ thiên hạ chê cười là thừa lúc người đang bế quan để cướp giật thì cứ tự tiện ra tay đi.

Hạc Linh Vũ Sĩ cười nhạt nói:

– Lúc nãy người bảo là y không có nhà, giờ lại bảo là đang bế quan, như vậy ai mà tin được. Mười mấy hôm trước đây lão phu đã từng gặp y nơi Huỳnh sơn, vậy thì việc bế quan làm gì mà có?

Dương Dung Thường tiến đến một bước, nghiêm nghị nói:

– Chồng tôi thật đã bế quan một năm nay, nếu nhị vị có việc cần cứ cho tôi biết, chẳng ngại.

Hạc Linh Vũ Sĩ cúi đầu nói:

– Việc này nếu có Vân Hà Tử Lữ phu nhân ra mặt thì còn nói được. Lão phu cùng Đường huynh đêm nay đến đây mục đích hỏi Lữ Tử Thu rằng: Ma vân phong cùng người chưa hề thất lễ, vậy mà sao đêm hôm vào bảo các đánh sập cửa thị uy, còn điểm ngã đệ tử đang trực canh nữa?

Dương Dung Thường ngạc nhiên:

– Có việc ấy sao?

Thiết kỳ ngân tinh trầm giọng nói:

– *Vu Nội Tam Tôn Cốc, Phong Trần Nhất Cái Tiên, Lương Hồ Phùng Kiếm Khí, Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng*. Bốn câu ca này là do bạn hữu giang hồ tặng cho chứ đâu phải tự ta đặt. Vợ chồng người muốn dương danh lập phái thì tự đi kiếm lấy, lựa gì phải có hành vi tồi tệ ấy, đâu phải là việc làm của kẻ anh hùng?

Chính mắt Dương Dung Thường thấy chồng ở trong hang cốc bế quan. Vậy mà ai cũng bảo người đang tung hoành giang hồ. Hơn nữa Đường Vân đều là võ lâm cao danh hùng cứ một phương đâu phải chuyện đùa.

Nàng không hiểu phải ăn nói làm sao.

Hạc Linh Vũ Sĩ thấy vậy nghi ngờ cười nói:

– Chúng tôi không muốn làm khó một vị nữ lưu. Vậy phiền phu nhân mời Lữ Tử Thu ra đây nói chuyện.

Đột nhiên từ xa có một tiếng nói trong trẻo vọng lại:

– Mục tiêu của Lữ Tử Thu là muốn khiêu chiến Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo. Vậy người chưa đến đủ, y đâu dễ chịu ra.

Lời vừa dứt đã thấy một người đàn bà trung niên tay cầm Bích Ngọc Tiêu, theo sau là tám thiếu nữ lần lượt xuất hiện.

Người đàn bà này là bà mẹ của Thiết tranh lão nhân nơi Ma âm cốc tự xưng là Ngọc Tiêu Tiên Tử, thực ra giang hồ thường gọi là Tiểu diện la sát.

Thiết Kiên Khách thấy bà ta có mặt, biết ngay là đêm nay rủi nhiều may ít nên kê tai nói nhỏ với vậỵ bé Cừ Cốc:

– Cháu mau ra ngoài trốn đi, đừng nên ở đây nguy hiểm lắm!

Cừ Cốc tuy mới mười ba tuổi, nhưng cậu đã biết ngay bọn này tìm đến cốt để gây sự với cha mình. Cậu không nỡ tâm bỏ trốn, lắc đầu nói:

– Không cháu ở lại giúp mẹ cháu đuổi bọn người xấu này đi.

Thiết Kiên Khách nóng lòng bảo:

– Cháu quên lời mẹ cháu dặn rồi sao? Tuổi mới bấy lớn mà đánh sao lại người ta? Có mau đi không?

Cừ Cốc vẫn lắc đầu:

Vừa lúc ấy trên núi có tiếng sáo thổi trầm trầm, âm u như tiếng ma quái, như

có một uy lực khiến người nghe phải rối loạn tâm thần.

Thiết Kỳ Ngân Tinh cười lớn nói:

– Lữ Tử Thu dù có bế quan đi nữa, tưởng cũng không thể yên để thành đạt.

Dương Dung Thường nghe nói sức tỉnh, biết ngay đây là Giới Tử Thu Hồn Pháp, tiếng vọng đi rất xa. Lữ Tử Thu đang diện bích tinh niệm, nếu bị tiếng sáo này sẽ tẩu hỏa nhập ma ngay. Nàng liền chu miệng hú lên một hơi dài, với âm thanh dịu dàng trong trẻo để lấn át lấy tiếng sáo ma kia.

Hai âm thanh lẫn lộn vào nhau, khi tiếng này rõ, lúc giọng nọ vang lên, đủ thấy hai người dùng nội lực đương cự.

Phút chốc tiếng sáo dần dần im bật, tiếp theo một tràng cười chấn động cả sơn lâm. Từ trên phi xuống một vị trung niên thư sinh, vừa đến nơi đã nói:

– Lữ Tử Thu thật đúng là con cáo già, ngay cả vợ con cũng phỉnh gạt, thật là giáo quyết không tin được.

Thư sinh này chính là một trong Lưỡng Hồ Phùng Kiếm Khí, vừa xuất hiện đã khiến mọi người đều biến sắc, thì ra những nhân vật vừa đến đều xưng hùng một phương, hôm nay không hẹn mà đều đủ mặt tại Phỉ thúy cốc, tuy bề ngoài giả vờ tìm Lữ Tử Thu song trong thâm tâm ai nấy đều có một mục đích khác nhau.

Kim Kiếm Thư Sinh không buồn đếm xỉa đến mọi người đang có mặt, bước đến trước mặt Dương Dung Thường nói:

– Khi này phu nhân đã có ý cản trở tại hạ sử dụng Giới tử thu hồn pháp. Như vậy chứng tỏ Lữ Tử Thu đang còn bế quan thực sự. Nhưng không hiểu người đến vô cớ giết hại đệ tử của tại hạ là ai? Mong phu nhân nói thật cho tại hạ biết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khanh khách nói:

– Theo ta thấy thì Lữ Tử Thu bế quan là việc giả còn đóng cửa luyện đơn mới là sự thật.

Nói dứt lời bà liền cất bước đến bên thạch động, đưa ngọc tiêu lên miệng cất tiếng thổi, tám nàng thiếu nữ liền theo điệp khúc múa lên, lúc chậm lúc mau, khi cao khi thấp, tiếng nhạc ai oán, thiết tha khiến cho kẻ nghe phải não nề đứt ruột.

Đây là Xuân tình tam khúc mà Ngọc Tiêu Tiên Tử đã từng dùng trên chốn giang hồ. Tuy xem như một bài ca thường nhưng công lực vô cùng nguy hiểm. Người nghe nếu nội lực không được dồi dào, sẽ thành đãng trí điên cuồng ngay.

Cung may những người có mặt tại đây ai nấy cũng là cự phách giang hồ. Nên không hề chi. Còn cậu bé Cừu Cốc còn quá nhỏ, chưa đủ tư cách để nghe ngóng nên cũng không bị hại.

Chỉ có một người đang chú tâm luyện công là Lữ Tử Thu nếu nghe nhạc này bị tẩu hỏa nhập ma tức khắc. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử cứ vừa thổi vừa tiến gần đến bên thạch động.

Thiết Kiên Khách thấy thế nóng lòng quát lớn:

– Đứng lại. Người dùng thủ đoạn hạ lưu để đối phó với một kẻ đang bế quan. Không sợ thiên hạ cười cho sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử bèn dừng thối, lạnh lùng hỏi:

– Người không phục chăng?

Thiết Kiên Khách trợn mắt giận dữ nói:

– Hứa mỗi cũng biết thế là không tự lượng nhưng lúc nào còn hơi thở thì quyết không cho bất cứ người nào được xâm phạm đến đại ca ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói vừa cất tiếng cười khinh vừa vung tay đánh về phía cửa động đánh ra một chưởng. Cát bụi tung bay, cỏ cây trốc gốc, cử động quá mau lẹ, đến khi Thiết Kiên Khách ra tay ngăn chặn thì bà ta đã đánh ra mười mấy chưởng. Thạch động bị phá toang ra mười mấy trượng.

Hạc Linh Vũ Sĩ thấy vậy cười nham hiểm nói:

– Với phương pháp vạch cỏ tìm rắn thế này xem cũng hay hay.

Nói dứt, tay ông từ từ đưa ra trông rất chậm chạp. Song chưởng phong rất mạnh, cửa động bị vỡ tung. Chưởng thứ hai chưa kịp phát ra thì Dương Dung Thường đã tuốt kiếm nháy tới chém vào người ông, thế kiếm tinh vi với tâm trạng liều mình Dương Dung Thường đã chém tới tấp các đòn hiểm ác, bức Hạc Linh Vũ Sĩ phải thối lui một trượng.

Hạc Linh Vũ Sĩ là thủ lĩnh của Tam cốc, đâu phải vừa ông cười nhạt nói:

– Liệu mấy đường kiếm pháp của người có thể cứu khỏi mạng sống của Lữ Tử Thu không? Thật người không biết tự lượng!

Vù vù hai chưởng Hạc Linh Vũ Sĩ đã đánh bắn tung lưỡi kiếm của Dương Dung Thường đồng thời đẩy lui nàng trở lại chỗ cũ.

Quần hùng thấy thế cũng bắt đầu ra tay, ùn ùn xáp đến cửa hang. Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng cùng Kim Kiếm Thư Sinh Tống Dục liền rút binh đao, đập phá cửa động.

Dương Dung Thường hợp lực với Thiết Kiên Khách kháng cự, nhưng địch nhiều ta ít làm sao lo chu toàn. Sau một khắc đồng hồ, cửa động liền bị Kim Kiếm Thư Sinh cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh phá vỡ, hai người vội chạy nhanh vào trong.

Dương Dung Thường thấy thế hoảng kinh bỏ cả mọi người, tung mình rượt theo, Thiết Kỳ Ngân Tinh liền vung thiết kỳ dùng toàn lực bình sinh đánh ra một thế, rủi thay tốc lực phi thân của Dương Dung Thường quá mau nên không thể kìm hãm để tránh né được. Người nàng đành phải chịu đủ thế đánh của Thiết Kỳ Ngân Tinh bay bổng lên cao, rớt ngay xuống khe cốc sâu muôn trượng.

Cừu Cốc này giờ vì nghe lời mẹ dặn cứ đứng yên bất động, tay vẫn cầm đoản

kiếm chực hờ. Giờ thấy mẹ bị nạn, rớt xuống hố sâu, cầm lòng không được khóc thét lên gọi:

– Mẹ!

Cậu liền chạy đến nơi nhìn xuống, thấy chỗ mẹ cậu bị rớt tối đen như mực. Không trông thấy đáy, mắt cậu bỗng đỏ ngầu, liền quay người lại định đâm kẻ đã giết mẹ mình. Nhưng đã trễ Thiết Kỳ Ngân Tinh đã chạy vào nội cốc, cậu đâm đầu đuổi theo. Vào đến trong hang cậu thấy chính giữa có một chiếc giường bằng đá, trên giường có một người đang ngồi bị thiêu cháy gần thành than, kê bên chiếc giường có một chiếc bàn, trên bàn để một cuốn sách bìa vàng và một lọ nhỏ bằng ngọc thạch.

Cậu chạy chưa vào đến nơi, đã có hai bóng người tới trước, một người dùng chưởng đánh vào kẻ bị thiêu, tay kia vội chụp lấy cuốn sách bìa vàng bỏ vào người. Người thứ hai cũng vừa kịp đến cướp ngay chiếc lọ ngọc, rồi vù vù hai người phi nhanh ra khỏi cửa động.

Cừu Cốc bất kể trắng đen, nhắm mắt đâm đại vào hai bóng người ấy. Nhưng kiếm chưa đâm nhằm đã bị hai bóng ấy phản chưởng đánh bay cậu ra ngoài hang đá.

Thì ra hai bóng người này chính là Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Kim Kiếm Thư Sinh. Vì Thiết Kỳ Ngân Tinh bận lo chống lại Dương Dung Thường nên đã trễ hết một bước, bị Kim Kiếm Thư Sinh chạy vào trước lấy được cuốn đan thư, còn ông vào sau cướp được lọ thuốc Long Hồ Cửu Hoàn Đan.

Tuy hai người đã được mỗi người một món, song ngoài hang lại có lắm người đang chờ chực. Nên lúc hai bóng vừa phi ra khỏi miệng hang, đã bị một kinh lực đánh chặn lại.

Thiết Kỳ Ngân Tinh liền đưa chưởng chống đỡ, đoạn đứng dừng người lại, trầm giọng hỏi:

– Các vị làm vậy là có ý gì?

Hạc Linh Vũ Sĩ cười nhạt:

– Mọi người đã hợp lực mới được như vậy. Người định đoạt lấy một mình sao?

Thiết Kỳ Ngân Tinh ngửa mặt lên trời cười nói:

– Các người không bằng lòng thì cứ đến Hà Giang Đường Gia Bảo tìm ta.

Nói dứt liền tung mình ra đi như bay. Thiết Kiên Khách đã bị thương lão đảo, thấy thế trợn mắt quát:

– Người định chạy?

Vừa quát vừa cố sức đuổi theo.

Bỗng một loạt sao bạc tới tấp như mưa, bắn xả vào đầu Thiết Kiên Khách. Một tiếng kêu thảm thiết người ông ngã ngay xuống đất chết tươi.

Võ công của Thiết Kiên Khách kém hơn mọi người đang có mặt, lại đang bị thương nặng làm sao né được Ngân Mang Phi Tinh, độc môn ám khí của Đường gia bảo.

Bên này Kim Kiếm Thư Sinh cũng bị Ngọc Tiêu Tiên Tử cản trở, nhưng cũng bị thiết kỳ dùng Huy Kim Tam Kiếm chống trả và ra đi một cách dễ dàng.

Trận đấu đã kết thúc, bầu không khí trở lại chìm lắng. Bỗng từ trong vách núi lại xuất hiện một bóng người trung niên có vẻ thư sinh nhưng gương mặt trắng nhợt trông lạnh như đồng.

Sau khi nhìn quanh một dạo, thấy không có gì khả nghi nữa, chàng ta liền đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ để lộ gương mặt với sóng mũi chim ưng, đôi mắt cú, gò má nhô cao trông rất đa đoan thâm độc.

Gã đắc ý ngược mặt lên trời cười bảo:

– Lão phu chỉ dùng một kế mọn, có thể khiến chúng bây không sao thoát khỏi tay lão.

Gã gục gặc đầu nói tiếp:

– Các người cứ biết là đàn thư chỉ dạy về y thuật, đâu có biết trong ấy còn có chứa đựng một môn võ công huyền bí. Đến lúc lão phu luyện thành rồi, các người sẽ biết tay ta ha ha...

Gã vừa cất bước lại vừa lẩm bẩm:

– Một cuốn sách vô dụng cùng một lọ thuốc dùng bằng chất cam thảo giả Long Hồ Cửu Hoàn Đan, không biết sẽ giết bao nhiêu tính mạng sau này!

Bước đi càng lúc càng nhanh, phút chốc gã đã khuất dạng trong đêm tối.

o O o